

12. helluntain jälkeinen viikko, torstai

Päivän epistola

(2. Kor. 7: 1b – 10a)

”Veljet, meidän tulee puhdistautua kaikesta ruumiin ja hengen saastaisuudesta ja Jumalaa peläten pyhittää elämämme kokonaan hänelle. Antakaa meille tilaa sydämessänne! Emme ole tehneet kenellekään vääryyttä, emme ole tuottaneet kenellekään vahinkoa emmekä hankkineet hyötyä kenenkään kustannuksella. Tätä en sano teitä tuomitakseni. Sanoinhan jo, että teillä on sija meidän sydämessämme, niin että haluamme teidän kanssanne elää ja teidän kanssanne kuolla. Teille voin puhua aivan suoraan, ja minulla on paljon aihetta olla teistä ylpeä. Olen saanut yllin kyllin lohdutusta, kaiken ahdinkomme keskelläkin tunnen ylenpalttista iloa. Makedoniaan tultuamme emme saaneet hetkenkään rauhaa. Meitä ahdistivat kaikenlaiset vaikeudet, ulkoapäin taistelut, sisältäpäin pelot. Mutta Jumala, joka rohkaisee masentuneita, lohdutti meitäkin antamalla Tituksen tulla luoksemme. Hänen tulonsa lisäksi meitä lohdutti myös se rohkaisu, jota hän oli saanut teidän luonanne. Hän kertoi, kuinka te ikävöitte minua, kuinka nyt surette ja kuinka kiivaasti pidätte minun puoltani, ja se on vielä enemmän ilahduttanut minua. Vaikka tuotin kirjeelläni teille mielipahaa, en sitä kadu. Jos minua kaduttikin, kun näin teidän pahoittaneen siitä mielenne vähäksi aikaa, olet nyt iloinen – en siksi, että te tulitte surullisiksi, vaan koska murheenne sai teidät muuttamaan mielenne. Murheenne oli Jumalan mielen mukaista, ja niinpä emme aiheuttaneet teille mitään vahinkoa. Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, jota ei tarvitse katua, sillä se johtaa pelastukseen.”

Tämänpäiväinen tekstimme jatkaa samaa aihepiiriä, mihin eilinen loppui. Ensin Paavali kehottaa puhdistautumaan ruumiin ja hengen saastaisuudesta sekä pyhittämään elämämme Jumalalle. Jumalasta erossa ollut ihminen on mieltynyt syntiin ja tekee sitä automaattisesti. Saastaisuuden poistaminen merkitsee jatkuvaa huomiota ihmiseltä siihen, mitä hän tekee. Kyse on taistelusta, jossa jokainen päätettävä asia tulee miettiä pelastuksen kannalta. Pyhittäminen merkitsee toimintaa, joka johtaa kohti Jumalaa. Sitä ovat rakkauden teot, mutta myös erityisesti rukoileminen, jumalanpalvelukseen ja sakramentteihin osallistuminen. Näin vastaanotamme Jumalan armon, joka auttaa meitä elämään yhdessä Hänen kanssaan. Pyhä Henki ohjaa meitä toimimaan oikein.

Sitten Paavali vielä viittaa niihin ongelmiin, mitä hänen ja korinttilaisten välisissä suhteissa oli ollut. Hän kuitenkin toteaa, että ”haluamme teidän kanssanne elää ja teidän kanssanne kuolla”. Nykyinen suomennos on muuttanut sanojen järjestyksen. Oikeampi käännös on: ”haluamme teidän kanssanne

kuolla ja teidän kanssanne elää.” Tässä viitataan Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Samalla tämä voi viitata myös kasteeseen. Veteen laskettaessa kuolemme synnille ja vedestä nostettu on nostettu elämään yhdessä Kristuksen kanssa. Tällä ilmaisulla Paavali ilmaisee sen siteen, mikä hänellä on korinttilaisten kanssa. Lisäksi hän toteaa, että ”minulla on paljon aihetta olla teistä ylpeä.” Aikaisemmat ongelmat ovat väistymässä.

Erilaiset vaikeudet aiheuttivat ongelmia Paavalin lähetystyölle Makedoniassa. Hän sai lohdutusta Tituksen palattua Korintista ja kerrottua, että korinttilaiset ikävöivät häntä ja pitivät hänen puoliaan. Paavali oli lähettänyt Korinttiin ”monien kyyneliä kirjeen”. Hän toteaa, että kirjeen kirjoittaminen oli oikein, vaikka se tuottikin aluksi korinttilaisille mielipahaa. Mutta kirje sai aikaan korinttilaisissa mielenmuutoksen ja sen takia kirje toi lopulta hyvää. Kyseessä on katumus, joka johtaa parannukseen ja pelastukseen.

Päivän evankeliumi

(Mark. 1: 29 – 35)

”Siihen aikaan Jeesus meni Simonin ja Andreaksen kotiin. Jaakob ja Johannes olivat mukana. Simonin anoppi makasi kuumeessa, ja hänestä kerrottiin Jeesukselle. Jeesus meni hänen luokseen, otti häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille. Kuume lähti naisesta ja hän alkoi palvella vieraitaan. Illalla, auringonlaskun jälkeen Jeesuksen luo tuotiin kaikki sairaat ja pahojen henkien vaivaamat. Koko kaupunki oli kerääntynyt oven edustalle. Hän paransi useita erilaisten tautien vaivaamia ja ajoi ulos monia pahoja henkiä. Hän ei antanut henkien puhua koska ne tunsivat hänet. Varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Jeesus nousi ja lähti ulos. Hän meni paikkaan, jossa hän sai olla yksin, ja rukoili siellä.”

Tekstimme jatkuu edellisestä päivästä, jolloin Jeesus Kapernaumissa sapattina paransi synagogassa saastaisen hengen vallassa olleen miehen. Tämän jälkeen Jeesus meni ensimmäisten opetuslastensa kanssa Simonin ja Andreaksen kotiin. Näiden kahden lisäksi Markus oli kertonut Sebedeuksen poikien, Jaakobin ja Johanneksen kutsusta opetuslapsiksi. Tästä talosta näyttää muotoutuvan Jeesuksen ”tukikohta” Kapernaumissa.

Maininta Simonin anopista kertoo, että Simon, siis apostoli Pietari, oli naimisissa. Apostoli Paavali kirjoitti, että Pietarilla oli lähetysmatkoilla mukanaan vaimonsa (1. Kor. 9: 5). Jeesus auttoi kuumeessa olevan naisen jalkeille ja kuume lähti hänestä. ”Hän alkoi palvella vieraita” todistaa parantumisen tapahtuneen. Samalla siinä ilmenee Markuksen evankeliumin painotus: kristityn

tehtävä on palvella muita (vrt. Mark. 10: 44 – 45).

Sitten tulee tyypillinen Markuksen mukainen, jonkin asian kaksinkertainen ilmaiseminen: ”Illalla, auringonlaskun jälkeen”. Jeesus parantaa ihmisiä. Jo aikaisemmin samana päivänä Hän oli parantanut pahan hengen vallassa olleen ja kuumeessa olleen. Tämä ”kahdenlainen parantaminen” näkyy tekstissä: ”Hän paransi useita erilaisten tautien vaivaamia ja ajoi ulos monia pahoja henkiä.” Voi olla, että mainitsemalla tarkan ajankohdan, Markus osoittaa Kapernaumin juutalaisten noudattavan tarkasti Mooseksen lakia. Juutalainen vuorokausi vaihtuu uudeksi auringon laskiessa. Mennyt päivä oli sapatti, ja sapattina ei saanut tehdä työtä. Parantaminen tai pidemmän matkan kulkeminen oli työtä. Auringon laskettua oli jo seuraava päivä, sapatti oli ohi ja silloin työnteko oli jo sallittua.

”Koko kaupunki oli kerääntynyt oven edustalle. ”Koko kaupunki” on tässä yhteydessä liioittelua. Ensinnäkin Kapernaum oli ennemminkin kalastajakylä kuin kaupunki. Sen asukasluvun on arvioitu olleen ensimmäisellä vuosisadalla suurimmillaan noin 1500 henkeä. Toiseksi sana ”koko” merkitsee monia / paljon ihmisiä. Kyseessä oli Simonin ja Andreaksen koti, josta tuli Jeesuksen toiminnan keskus Kapernaumissa. Jeesus ei sallinut demonien puhua, sillä he tunsivat Hänet Jumalan Pojaksi. Jeesus ei saanut paljastua Messiaaksi, sillä vielä ei ollut Hänen kärsimisensä aika. Kansan väärä ajattelu Messiaasta olisi haitannut pelastustyön suorittamista.

Jeesus vetäytyi usein yksinäisyyteen rukoilemaan, tämä ei siis ollut ainoa kerta. Paitsi yhteistä rukousta (jumalanpalveluksissa), me tarvitsemme myös rukousta yksinäisyydessä.